

ската конфедерация — Австро-Унгария — отъ централна Европа и да създаде единъ булевардъ на нейнитѣ интереси, икономически и политически, въ дѣйствиелнитѣ славянски провинции на Балканския полуостровъ, отъ Адриатическо до Егейското и Черното море и до Дунава.

II.

И тъй, въ тоя ареопагъ, Европа се стремила да „комбинира“ бждещи планове, да приготви бждещи съюзи, да подкрѣпи справедливи и несправедливи домогвания, да „рѣши и учрѣди“, споредъ разбирателството на политичитѣ и дипломатитѣ въ конгреса. И ние ще видимъ по натагъкъ какъвъ принципъ лежи въ основитѣ на тѣхнитѣ рѣшения: тѣхното невѣжество по много въпроси е станало причината да пропаднатъ умнитѣ и справедливи комбинации и да възтържествува политиката на егоизма, на властолюбието и на амбициранитѣ планове да се заробягъ икономически слабитѣ държавици на Балканитѣ.

Тия малки държавици се показали недоволни. И тѣ се явили прѣдъ прага на конгреса и искали да бждатъ приети: Гърция, Ромжния, Сърбия, Черна-Гора, даже и Персия искатъ да засѣдаватъ заедно съ Великитѣ Сили. Входътъ имъ билъ забраненъ, но все пакъ „великодушieto“ у дипломатитѣ надвило и тѣ разрѣшили на нѣкои отъ делегатитѣ на тия малки държавици да се яватъ въ едно засѣдание и да изложатъ своитѣ „тежненія“ и „желания“.

Въ протоколитѣ на конгреса ние виждаме да фигуриратъ само имената на прѣдставителитѣ на шестѣхъ Велики Сили и на Турция — всичко двадесетъ избраници — които държели въ ржиѣтъ си сѣдбинитѣ на народитѣ. Около тѣхъ се въртели съ десетки секретари и компетентни военни и финансисти и надъ цѣлия този корпусъ отъ най-велики мже Бисмаркъ упражнявалъ своето влияние. Нѣма случай по изразителенъ отъ тоя, гдѣто характернитѣ и заповѣднически черти на единъ народъ да се изгъкватъ тъй добръ, както въ засѣданията на Берлинския конгресъ, гдѣто се кръстосаха толкозъ